

AANKONDINGEN.

Prijs per regel	fr. 1.00
Tusschen Allerlei in Provincie	fr. 2.00
nieuws	fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten	fr. 3.00

Kleine Aankondigingen:
 van 1 tot 4 regels fr. 2.50
 Elke regel meer fr. 0.25
 Voor meer dan één inlassing, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Dinsdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCE LIMBURG
 WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE:
 Drukkerij COLLEGE
 (Naam, Maatsh.)
 TONGEREN
 Postbus nr. 84855
 Telefoon 12

Abonementprijs: fr. 12.50 per jaar
 waarf betaalbaar
 25 centimes het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Over Lindberg, een hasepoot en nog wat.

Lindberg, da's ne kerel, hoor! Zoo met 'nen groote vogel, in een stuk door, heel den oceaan overvliegen van New-York naar Parijs, zonder in het water te vallen en zonder den nek te breken, en dan zoo precies door komen neerstrijkt als ge verwacht zijt! — Een stout stuk!

Al de gazetten hebben er van vol gestaan. De luchtheld met zijn vogel werd gekiekt, en bescreven, van onder tot boven en van af de kanten. Te Parijs, te Brussel, te Londen werd hij triomfantelijk ontvangen en te New-York werd te letterlijk geken hij terugkamen. Daar stond de geheele stad op den kop, en gelukkig maar dat de vogel te voet en te paard sterk genoeg was, of te hadden hem morsdood gedrongen uit pure bewondering.

Maar er is iets dat in de gazetten niet gestaan heeft: dat hij monde werd gefluisterd en voortgeleid! Misschien weet Lindberg er zelf niets van: mogelijk ook dat het niet echt waar is!

Toch wordt het verteld. We dachten allemaal dat Lindberg zijn triomf te danken had aan den volmakten bouw van zijn machine en aan zijn stalen uithoudingsvermogen, en dat is ook wel zoo, dat geven de fluitender vertellers toe, maar er is nog wat anders!

Als Lindberg zoo maar regelrecht, zonder omzeilingen, op Parijs kon afvliegen en niet gekijkt zijn Fransche voorangers, etens op den bodem der zee te rotten liet, dan was dat...

Omdat hij zijn hasepoot, 'nen echten, authentieken hasepoot bij zich had.

En nu is het succes van den hasepoot verzekerd dat gaat ge zien!

Of het de werste of de allersterste, de rechtstreekse of linksche is, dat zullen de technici wel uitmaken: maar men hasepoet moet ge meenen, als ge wilt geluk hebben en door de wereld komen, daar valt niet aan te twijfelen, dat heeft Lindberg schitterend bewezen.

Nu zullen de huppelende langsoeren het te kwad krijgen, niet meer om hun lekker vleesch, maar om hun pooten. Hasepootten zijn niet omknien met blinkend haar en een gouden of zilveren ring eraan om te dragen. De vliegers zullen ze hebben rond hun rondkende motoren, de zeekapiteinen zullen ze op de eereplaat hangen in hunne kajuiten en de reizigers te water en te land zullen ze bergen in hun valiezen, de hommelende pomps zullen het veld moeten ruimen van de achterversterkte auto's en er zal een hasepoottouffluistering ontstaan waarvan de aanseelen hoog zullen stijgen op de heuvels.

Maar ook de fabrieken van counterfeitsellen zullen werk hebben, want de hazen zullen te kort schieten en een echte hasepoot is een onhandig ding. Gouden en zilveren hasepootten zullen voortaan hommelen aan de borstelkettings der heeren, ze zullen bij de juweliers te koop liggen als diamanten berekkes, smelden en halsleraden. En wanneer goede dames hun luchtvaarders een portebonheur aanbieden, dan zal dat geen glimworm of geen nummer 13 meer en nog veel minder een Sint-Christoffel-medaille, maar wel miniatuur-hasepoottje zijn.

Want de hasepoot zal mode worden, de hasepoot zal triomferen in de wereld. Niet in de wereld der simpele lieden, der werkers en sjouwars maar in de wereld van het moderne licht en de moderne beschaving, die in bewondering ligt voor zijn eigen glorie. En die niet meer in God gelooft...

En als wij, hoeren, wel in God gelooven; als wij voelen en gevoelen dat Hij de grootste Meester is, als wij een kruis slaan, en bewijzen in zijn kerken om te herkennen dat zijn zegen geluk brengt en ongeluk afwendt, als wij de beschering en de voorzegging voren van zijn heiligen, als wij sierdier en gewijde medalie draagen, als wij den gewijden palm op ons land en ons veldhoofd teekenen niet gewijde water...
 Dan zal de wereld de schouders ophalen en spotten met ons bijgeloof.

Kerken en heilighdommen, godsdienstige feesten en bedevaarten, priesters en sacramenten, dat zijn overblijfsels uit de middel-euwsche tijden, produkten van een dom en veracht volk. De eeuw der razende auto's en den rondkende vliegmaschinen, de eeuw der elektrische vliegtuigen niet in den zegen van den Godsdienst...
 Maar ze geloof in den zegen van den hasepoot. En dat is haar straf.

Want de mens is een gelovig wezen. Er ligt in de diepte van zijn hart en zijn gemoed een behoefte aan iets bovennatuurlijks een drang naar een opwezen. Daar klinken stemmen die hij niet goedstijfnelijken kan tot zwijgen brengen, omdat zij roepen tot iemand die machtiger is dan hijzelf en die de Meester is van zijn leven.

Spotten kan de wereld met den godsdienst der boeren en der eenvoudige lieden en schaterlachen met hun domheid.

Maar gelooven moet ieder menschen.

En wie niet in God gelooft, die gelooft in den hasepoot.

Welk is mijn recht?

Rechtspraak op nuttige wenken inzake verzekeringen.

De werkmans, slachtoffer van een werkon-
 gegval, heeft recht op de vergoedingen vast-
 gesteld bij de wet van 24 December 1903,
 zelfs wanneer hij den termijn van werkon-
 bewaamheid in het leger doorgemaakt
 heeft. (Vrederecht van N.Y.V.E.L. 5 October
 1926. Pas. 1927 III. 98).

Deor de wettelijke erkenning van een on-
 acht kind, na zijn overlijden tegevoegd een
 arbeidsomvang verkrijgt de moeder het
 recht niet op de vergoedingen door de wet
 voorzien. Verhrekling 20 Mei 1926. Pas. 1926
 I. 384. De erkenning moet plaats grijpen
 na het werkonvval, ten laatste, ons dunks
 VOOR HET OVERLIJDEN.

De patroon, die een verzekeringscontract
 aangegaan heeft om de betaling te dekken
 van de vergoedingen jegens zijne werklieden,
 die ten zinnen laste vallen ingevolge de
 wet van 1903, is verplicht, volgens de be-
 palingen der polis, onmiddellijk, van af den
 dag hanner intrede, en daarna op elke vol-
 van loonbetaling, al zijne werklieden, be-
 dienden, leergaasten alsmede hunne boonen
 te schrijven op een loombekende door de
 verzekeringsmaatschappij afgeleverd. Meer-
 maal werd er reeds gevonnisd dat het ver-
 zamen van wijge den werkgever een werk-
 man in te schrijven, al ware het maar enkel
 te maken, voor het als gevolg kan hebben
 dat hij zelf, en niet de maatschappij, de ver-
 goedingen aan dien werkmans, bij werkon-
 gegval, zal moeten uitkeren.

De waardevermindering eener auto ten-
 gevolge herstellingen na eene aanrijding,
 mag niet de andere schade aangezekend
 worden ten laste der verzekeringsmaatsch-
 appij, voor zooveel nochtans het verze-
 keringscontract die schade niet speciaal be-
 trefte. (Vrederecht van N.Y.V.E.L. 13 April
 1927. Pas. 1927 I. 115).

Niettegenstaande de bewezen onvoorzich-
 tigheid of de schuld van den geteister-
 den werkmans, is de wet op de arbeidsongevallen
 van toepassing wanneer het ongevallen is,
 ofwel niet bestredend, dat het loedeld on-
 gevallen tijdens de uitvoering en ten gevol-
 ge van het arbeidscontract plaats greep. Het
 bewijs van verzuimen door den werkmans
 van het werkplaatstreglement is ontvreden-
 telijk om de toepassing der ongevallenwet
 te beletten. — Verhrek 10-2-1927. Pas. 1927
 I. 149 insgelijks: Pas. 1927 I. 175.

In geval van persoonlijke verzekering te-
 gen de lichamelijke ongevallen, hoeft men
 niet uit het oog te verliezen dat, volgens
 de gewone algemeene voorwaarden der polis-
 sen, alle verandering of wijziging van het
 bedrijf, aanstands moet verneld worden
 aan de verzekeringsmaatschappij en dit per
 aanbevolen brief om toe te laten aan deze
 laatste na te zien of de wijziging geene ver-
 zwaren van het risico medebrengt, met
 verhoging der premie, als noodzakelijk ge-
 volgt. Meestal wordt er in de voorwaarden
 verneld dat, bij gebrek dit te doen, de ver-
 zekering uit enkele kracht der polis en van
 rechtswege zal opgeschorrt zijn, zonder in
 verfoetstelling.

Er werd meermalen gevonnisd dat de speciale
 verzekering van auto tegen risico diefstal
 met of zonder braak, het risico verduis-
 tering of bedrieglijke achterhouding in zich
 niet begrijpt indien dat laatste risico in de
 polis niet verneld werd. In geval van ont-
 vreemding door misbruik van vertrouwen,
 is de verzekeringsmaatschappij niet ver-
 plicht de vastgestelde vergoedingen uit te
 keeren.

Inzake zeeverzekering of verzekering te-
 gen zekende levert de tegensprakelijke
 schatting der verzekerde koopwaren, volko-
 men bewijs op tusschen partijen. De verze-
 kerde moet in dat geval van schade, verder
 de waarde der lading niet meer bewijzen.

In die schatting zijn begrepen alle gewone
 onkosten van lading tot aan boord. Ver-
 hrek. 23-7-1874. Pas. 1899 I. 107.

Inzake verzekering tegen brand, werd er
 dikwijls gevonnisd dat het minste verzuim
 of de minste nalating of vergissing van we-
 gen den verzekerde, rakende de opgaven en
 inlichtingen die hij aan de verzekerings-
 maatschappij moet verstrekken, die nietig-
 heid van het verdrag voor nevolg kan heb-
 ben, wanneer dat verzuim of de nalating de
 hoegrootheid van het werkelijk risico bein-
 vloedt.

Om de echtheid en de hecrootheid te be-
 wijzen van de schade die een auto in een
 aanrijding ondergaan heeft, is eene tegen-
 sprakelijke ontgastering, voor alle herstel-
 lingen, alleen afdoend. In dien zin: vonnis
 van 3-4-1925 Antwerpen: vonnis 12-6-1926
 kooplandrechtbank Gent. De verzekerings-
 maatschappij die niet ontboden werd tot
 een tegensprakelijk of rechterlijk on-
 derzoek der geledene schade, mag de uitge-
 strektheid van de zoogezegde schade betwisen
 en is niet verplicht de echtheid der facturen
 of kwijtschriften der garagisten of
 auto-vermakers aan te nemen.

ANDRÉ ROBENBAOH,
 Advokaat, GENT.

Aan « HET VRIJE LIMBURG »

HOOFDORGAAN DER LIBERALE PARTIJ VAN LIMBURG,
 Negende Jaargang Nr. 48 van Zondag 27-11-27.

Vooreerst een woord van dank! Ja op-
 rechten dank, zijn wij het « Hoofdongaan »
 verschuldigd om ons verleden week eene
 bijzondere uitgave toegezonden te hebben!
 Inderdaad, ter uitnodiging van een viraal
 in de doeleindingen vinden wij op de tweede bid-
 zijde slechts aannamtingen den « Ouden
 Postrijder » betreffend.

En hoe kon het anders? Hoe zou een
 « Hoofdongaan » kunnen uitgepast komen
 en een « Ouden Postrijder » later, de 200 ha-
 lekens door zijn rood-blauwe bondgenooten
 bezogen, trachten wit te wasschen? Alles
 wat maar eenigzins den schijn draagt dat
 zou kunnen den twijfelen aan de gegrond-
 heid onzer vorige gezegden wordt te ver-
 gees nogmaals te berde gebracht.

Het bestaan van den brief aan de Konink-
 lijke Muziekmaatschappij « Concordia » ge-
 sturd, loochenen wij niet, zegt « Het
 Vrije Limburg » en dat voornome
 de Maatschappij vlakaf weigerde, waar-
 schijnlijk ook niet?

Kon aan dit is eene afgehandelde zaak,
 waar wij niet meer op terug komen.

Het « Hoofdongaan der Liberale Partij
 van Limburg » schrijft:

Wij hebben laatstmaakt eene vergelij-
 king reemaakt tusschen 't Casino en de Con-
 cordia...

De Oude Postrijder antwoordt: « Schoen-
 maker blijf bij uwe leest... »
 En versterkt: « Nochtans moeten wij nog
 een voorde reppen over de weizingen
 van de Concordia om aan den officieel-
 (s) moet deel te nemen en wij hopen
 dat het Scheepcollege zal inzien dat door
 dit niet deze maatschappij het recht ver-
 loren heeft van nog ooit aan een officieel
 te deel te nemen te worden ».

Beste lezer, bij te lezen van zulk doof-
 vormis staat het haar U niet recht op het
 hoesd? Want zij geene kille rilling door
 genisch wel te maken? Weigeren te komen
 jaar 200 frankisco op te trekken, die de
 militairij der Stadsregering U toerkent
 om hild te brengen aan uwe dierbare Ge-

BUITENLAND

DUITSCHELAND.
DE WREDE MENSCH. — GOEDE BOND.
 Een boer uit den omtrek van Weimar had
 een hond waaraan hij zich wilde ontvreden.
 In plaats van het dier bij den weersle
 te brengen, kreeg hij een waarlijk wreeda-
 rige gezicht. Hij leidt die hond naar een
 auberg heesh, bond hem met een touw aan
 een boom, knoopte hem eene draadmet
 does met lont op den rug, stak het vuur aan
 de lont en vluchtte. Doch de hond kon zich
 isstrukken en liep, zoo hard hij hoopen kon,
 zijn meester achterna, altijd met de draad-
 merkbare aan de brandende lont op den
 rug! De wrede mensch begreep selfs niet
 het gevaar dat hem bedreigde en hij liep
 nog sneller om de ontplofing te vermijden.
 Doch hij kon het tegen den hond niet ha-
 len. De schrik deed den harteloozen boer
 besluiten van in een vijver te springen, al-
 hoewel hij niet zwammen kon. De goede
 hond sprong zijn meester achterna en ge-
 lukte eem hem uit het water te trekken en
 alzoov een gezwisse dood te reddden. Het
 water had de hond juist in tijds uitgevooft.
 Man en hond keerden als goede vrienden
 naar de hoeve terug.

— Een ophelmaakende vergiftigingspozig.
 — Een geranderveerde voorberde vergiftiging
 is men te Stolberg, een fabriekstadje bij
 Aken, op het spoor gekomen.

De heer W. bediende in een laboratorium
 der firma W. Pryn, leed sinds anderhalf
 jaar aan een ziekte, die hem geweldig ver-
 magerde. Men vermoedele een vergiftiging
 door zuren.

De vorige week werd het geliekel huiz-
 houdens van W. ziek, na het gebruiken van
 het gebruikte W. weze mee naar huis
 had teruggebracht.

Uit een scheikundig onderzoek bleek dat
 de boterhammen besmeerd waren met een
 giftig poeder. De politie had aanstands
 verdenking tegen den tweeden bediende in
 het laboratorium en hield den verdachte
 aan, die al spoedig een ontvreden bekenn-
 tenis aflegde.

De reden van zijn daad was, dat de be-
 diende geregeld zilver, dat dienen moest om
 voerwerpen te verzilveren stal. Het laatste
 jaar heeft hij minstens 50 kilos zilver
 ontvreemd. W. schreef zijn zielekijken to-
 stand toe aan een blauwzuurvergifting,
 waaraan hij vroeger had geleden. De ge-
 neesheeren, zelfs die van klinieken, stonden
 radeloos en machteloos tegenover de ziekte-
 verschijnselen.

In het laatste van den zomer had W. ver-
 loren haard en zijn toestand verderde ten
 zoesste. Naast hij echter zijn werkzaam-
 heden had hervat, werd hij weer ziek.

De vrouw en het kind van W. lieten nog
 doozdiek in het gasthuis. Wengler is zoo
 goed als hersteld.

De aanzehoude heeft nog bekend, dat hij
 sinds 14 jaar elke week in spijs of drank
 van W. het vergift deed.

Meer dan 50 kilos zilver heeft hij gestolen
 en verkocht; een kilo kost 96 mark. De
 aanhouding der opkoopers kan ieder oogen-
 blik evenrecht worden.

— Wat een erfenis van Belang. — MEER DAN
 70 MILLIARD FRANK. — Heel Lithauen
 is thans in de weer met den ontzaglijk reus-
 siveelden, is dat geen onverklaarbaar
 suwel?

Doch « Vrije Limburg » wij denken U te
 mogen geruststellen en verzekeren dat de
 « Koninklijke Muziekmaatschappij » (Concor-
 dia) van het recht (?) afziet in te vervolgen
 met deed te nemen aan een officieel
 steet door het Scheepcollege inzicht?

En nu dat het « Vrije Limburg » Hoofdongaan,
 enz. zoo voor eemede, en alles
 wat wijze raadvorgingen doet, enat de
 « Oude Postrijder » ook eens gewagen aan
 zijn jongeren confratere een gansch
 schuchtere vaststelling te doen. In vroegere
 jaren (o 'tis reeds een poosje geleden) ge-
 beurdde het soms ook dat er punten voor-
 kwamen die door de van meening, verschil-
 lende persorgaanen, niet op dezelfde wijze
 opgevat werden.

Dit lokte natuurlijk redetwisten uit, in
 redetwisten die als eens hervonden, doch
 (juister goed, Vrije Limburg), altoos bleef
 het in de palen der bescheiden en der be-
 hoedheid.

Maar onze bedoelde meening was het
 hoogst wenschelijk dat in het vervolg in
 een blad dat Hoofdongaan strekt eene
 politieke partij in eene Provincie als de on-
 zee, geen uitdrukkingen als de volgende zou-
 den moeten voorkomen:

« die leugen, om toch
 eene schijn van waarheid aan zijn leuzens
 te geven, de leuzens van den
 Ouden Postrijder, enz. enz. » Wees
 er van verzekerd uw prestige zou er, zoo
 moedig, nog veel bij winnen.

Ware het niet het eene en eenovvinger, zou
 men dan waarlijk aan dien stijl houdt kof
 in 't Pongersch te zeggen: « Dijk Bieg de
 ». Wat er ook van zij, sinds 75 jaar is de
 « Oude Postrijder » de pester de
 Postrijder, geveest stels als politieke
 tegeesters, rechtschepenen en op heu-
 schen wijze te bestrijden, is een blafte
 ongeleuze!

De Oude Postrijder,

Aan onze Lezers.

Verschillende lezers en lezeressen hebben
 ons luttel velding uitgedrukt wegens de
 slechte lichtdrukken die sinds een paar we-
 ken in ons blad verschijnen.

Dank aan eene overeenkomst die wij met
 een andere belangrijke firma gesloten hebben, zullen
 in 't vervolg elke week zeer lichtdrukkende
 bladen ondergebracht, die de eene of de andere
 aandachtig bestuderen, in den « Postrijder » opgenomen
 worden.

Deze overeenkomst, waardoor wij ons zel-
 fens offers moeten getroosten, hebben wij
 gesamen om ons blad zoo aantrekkelijk moge-
 lijk te maken bij al onze getrouwe lezers.

Voer daarbij een schoone en klare druk,
 goed leesbaar voor iedereen, weggepaste ar-
 tikels, belangrijke en rijke nieuwsafdeelingen,
 naar eenderzijde goesting, en niet zal er-
 rekenen dat de « Postrijder » het oudste
 blad van Limburg, en der aantrekkelijkste
 bladen onder provincie is. Verspreid en ge-
 loopen in al de staden der Maatschappij is
 het vooral goed geschikt voor het plaatsen
 van aankondigingen.

Zoude men niet, laten wij niets overlet
 ons onze getrouwe lezers en lezeressen zoo
 aangenaam mogelijk te zijn. Op onze beurt
 vragen wij hun ons blad overal te versprei-
 den en bij vrienden en kennissen aan te be-
 velen.

Daarom,

LEEST EN
 VERSPREIDT
 DE POSTRIJDER

de met Nieuwjaar 1928. 7de jaargang
 inbreed in het oudste blad der provincie is.
 Prijs per jaar: fr. 12.50.

zal de deel nemen aan de conferentie van
 Brno en met in Central Hall te Westmin-
 ster. Het ritse aankomen in de Engelsche
 stad was de bedoeling om de officiële ont-
 gien te verrichten, afkomstige schrijvers, die
 hem eens wilden uitthooren en aan wie hij
 het volgende verklaarde:

Het s voortdurend te zegen of het wel
 Duitseeland is dat de oorzaak geweest is
 van den grooten oorlog. Maar de handelin-
 gen van den Keizer en van kanselier von
 Bethmann-Hollweg, in de laatste weken
 van de ramp voortdurend, waren alles
 behalve vreesachtig. De verantwoordelijk-
 der ongelukkige afkomstige Engeland te willen
 onder hen liet brengen. Wat ik hier nog
 te voegen heb: Frankrijk is niet schuldig
 geweest aan den oorlog.

Gedwinkeld geplunderd te Londen.
 — FEN BUI VAN 2 MILLIJOEN. — Te Lon-
 den, op den hoek der Oxfordstreet en
 Bondstreet, te midden van het drukste be-
 soekte handelspunt der wijk is een groote
 zwendel geplunderd, welke gansch den
 nacht niet verlicht blijft, zowel binnen den
 winkel als in de installing. Er zijn geene
 spijlen aan de vitrines en het zicht van
 de straat kunnen den winkel is slechts
 door eene drapeerij afgedekt. Dag en nacht
 is er op dien hoek politie op wacht. De pa-
 risische meesters zekes ekaner op dit punt
 hebben. En nochtans hebben staatsmoedige
 lieven het angstvallig den winkel te plan-
 zoenen, zonder dat een agent het minste
 liet opmerken.

Op het eerste verloop, juist boven den
 winkel, heeft een tandarts zijn kabinet in-
 gericht. Wanneer de tandarts Maandag mo-
 ren in de kamer kwam, stelde hij vast dat
 er in den vloer een gat wasdeken was, groot
 genoeg om een man door te laten. Hij ver-
 wachte de politie, die ter plaats kwam
 vaststellen dat heel de gedwinkeld geplun-
 derd was. Tevens kon zij bemerken dat de
 dier zekes experten in hun vak zijn.

Zij waren op het eerste verloop gemaal
 de middel van een ladder. Hoemend zulk
 bemerkt heeft blijft een raadsel. In de ka-
 mer hebben zij dan een gat in den vloer
 ontdekt. Links herwaarts zijn in den gewin-
 kel verpakt zijn. Zij hebben een volkied
 inheerborgerf meestersmen, zelfs garben
 boeren voor het mekankie doorkoren der
 brandkast en hebben zand om het gerucht te
 oovervoren. Zij hebben eene plaat uit het
 brandloper gesneden. Zeker is het dat zij
 verpakte, vone uren aan dat werk moeten be-
 deelden. Zij hebben den inhoud der
 brandkast meestersmen, zijde eene menige-
 te gouden twivelen en edelsteenen, voor
 eene waarde van meer dan 2 miljoen. De
 lieven hebben hun materiaal ter plaats ge-
 liden. Zij moeten met haandschoenen ge-
 werkt hebben, want er is geen enkel ving-
 erafdruk te bespeuren. Langs waer de schel-
 men vertrokken zijn weet men niet. In alle
 geval, niemand heeft iets gezien. En nocht-
 ans kon het gat in de zoldering heel goed
 van in de straat gezien worden. De detec-
 tiever van Scotland-Yard hebben een onder-
 zoek inzesteld.

ENGELAND.
MEER CAMPDEN'S Testament. — DE GE-
 WEIGERDE SAMPLI. — Mrs Campden, een
 zeer rijke weduwe, stierf kort geleden op
 75-jarigen leeftijd te Londen.

Zij woude al vijf jaar met haar nacht-
 meesters Hopkins, die zeer arm en ook weduwe
 was. Beiden konden het niet stand met el-
 kaer vinden, en daar zij verder geen familie
 bezaten, vond ieder het vanzelfsprekend
 dat de 65 jarige Mrs Hopking van de onde-
 dame zou erven.

Mrs Campden had voor 35 jaar een testa-
 ment gemaakt en dit bij het overlijden
 geopenbaerd. Eenige maanden voor haar over-
 lieden verklaarde zij, dat haar iuterste wilsbe-
 schikking nog altijd onveranderd dezelfde
 was van voorheen. De advocaat had voor de
 opening en voorlezing van het testament
 meesters Hopkins uitgezonden. En toen kwam
 de verassing.

De oude dame had haar geheele vermo-
 gen aan heffidige instellingen vermaakt.
 Haar nacht kreeg niets. Deze zonderling-
 wilsbeschikking was als volgt geformuleerd:

« In 1887, op 27 Augustus, ik verzoekt mijn
 ariemt, die destijds nog rijk was, terwijl ik
 arm was, mijn naam te hebben: Zij weiden-
 de. Vijf jaren verstreken. Mijn nicht werd een
 arme vrouw, ik daarentegen erde een groot
 vermogen en werd rijk. Ik had besloten,
 wijl ik geheel alleen stond — mijn naam
 was ook gestorven — met mijn nicht te
 gaan samenwonen. Maar... voor de zwaer-
 gerde naam moest ik haar straffen. Der-
 halve zal zij na mijn dood weer een arme
 vrouw worden en, desnoods in het armhuis
 moeten voor de naald ».

— Wat een Duitsch generaal zegt. —
 FRANKRIJK GEEN SCHULD AAN DEN
 OORLOG. — De Duitsche generaal van
 Schoenaich is te Londen aangekomen. Hij

men meermalen per week trouwen en schei-
 den.

Het behoeft natuurlijk geen verder be-
 toeg, dat er van de opweiding der kinderen
 zoo de geboren worden, niets terecht kan
 komen. Volgens de officiële gegevens, zijn
 er op het oogenblik 8 miljoen kinderen,
 waar geen vader of moeder zich iets van
 aantrekt. Liefdelichheid staat daar miste-
 loos tegenover. Het huizengeen bestaat
 meer. Hiervoor is in de plaats getreden de
 groote arbeidersfamilie, waarin mannen en
 vrouwen, jongens en meisjes als katerad
 en vrienden moeten samenleven.

Een eerste gevolg van die vrije hebde en
 vermindering van het geboortecijfer is de ge-
 woone dalning van het geboortecijfer. Tegen-
 over een sterfecijfer van 900, vindt men in
 Petrograd, 150 geboorten vermeld.

Gehuwde en ongehuwde moeders hebben
 dezelfde rechten. De kinderen worden op
 staatskosten worden opgevoerd, maar de
 mantiele bezwaren zijn zoo groot, dat er
 geen 15 per honderd der verlaten kinderen
 in de staatsinrichtingen kunnen onderbre-
 acht worden.

Mevr. Krupsky, een van de weduwen van
 Lenin, schrijft in de « Pravda »: « Wij
 hebben 8 miljoen kinderen die geen teken
 hebben: 80.000 vinderen er slechts een onder-
 dak in de staatsinrichtingen en de zieleloze
 toestanden die daar heerschen, tarten iedere
 beschrijving ».

Het is trouwens vanzelfsprekend, dat in
 deze vrije staatsinrichting, waar jongens
 en meisjes samen worden opgevoerd, ten-
 gevolge van de vrije opvattingen die men
 er naar op nauhoude, de zieleloosheid ont-
 vree vrij spel heeft, zoodat de opvoedkundige
 tijdschriften met klem protesteeren tegen de
 wijze, waarop men daar de jeugd totaal
 bederft en besmet.

De misdadigheid onder de jeugd, neemt
 geweld toe 71 maal zooveel als voor den
 oorlog. Diefstal, kansspel, morfiumisme,
 prostitutie, komen zelfs voor bij zeer zeur-
 dize personen, zelfs bij schoolkinderen.

Van de 36.000 groote misdaden onder
 jeugdige personen, werden in 7.200 bedo-
 ven door kinderen van 8 tot 12 jaar.

— Moelijke tijden in 't verschiet. — Op
 een partijvergadering in Charkof betoogde
 Boecharin, dat in het komende jaar zeer
 ernstige economische moeilijkheden te ver-
 wachten zijn, in verband met den politieken
 toestand van de Sovjet-Unie, die op de
 handelsbetrekkingen en de verstreking van
 credieten van grooten invloed is ge-
 weest.

Engeland, aldus Boecharin, oefent op een
 aantal andere staten invloed uit. Deze in-
 vloed strekt zich ook tot Duitschland uit,
 dat op het oogenblik ten aanzien van bestel-
 lingen en credieten om meer dan goed
 standpunt ten opzichte van Rusland in-
 neemt.

Voorts deelde hij mede dat de graan-
 voor dit jaar aanzienlijk verminderd is, ten-
 gevolge van het verduiken van den oogst
 door de boeren, dat na het verduiken van
 het bestaan van onbetrouwen door de
 Regeering is begonnen.

Ten einde de moeilijkheden te overwinnen,
 moeten de Sovjets een versterkten
 versprekdelijk voeren, opdat de economische
 ontwiking van het pad, door te veel
 voor Rusland een onide, eenmaal belidat
 spreker.

AMERIKA.

Tegen den oorlog. — President Coolidge
 verlanst niets liever dan de bespreeking te
 openen met de groote mogendheden der
 wereld over het ongewillig verhooren van den
 oorlog. Hij is echter van oordeel, dat de
 grondwet der Verenigde Staten een ernstige
 moeilijkheid oplevert voor het sluiten
 van een bindend verdrag.

De bevoegdheid tot het aankondigen eener
 oorlogsverklaring is gelet in handen van
 het Congres. De president is daarvan van
 oordeel, dat geen enkel verdrag het uit-
 oefenen kan ontneemen. Coolidge meent,
 etwel, dat een verdrag, waarin de nietig-
 heid van de politiek der betrokken
 mogendheden in deze wordt uittezeret,
 mogelijk zou zijn. Hij heeft heden het verlan-
 gen te kennen gezeven, bespreekingen aan
 te knopen met andere naties, elk op zich
 zelf. Hij gelooft, dat het verwerpen van de
 aandacht der openbare meening op dit
 onderwerp tot belangrijke heuglijke uit-
 slagen zou kunnen leiden.

OOSTENRIJK.

Van diensttijd tot millioenen. — Men
 meldt ons het overlijden van de rijke
 vrouw van Oostenrijk, Mevr. Anna Langzig,
 die weduwe van een minister, die in een
 sanatorium bij Weenen in den ouderdom van
 74 jaar overleden is. Het desse jaar achter-
 gelaten fortuin bedraagt verschillende
 honderde miljoenen.

Mevrouw Lingzig's geschiedenis was ro-
 mantisch. In haar jongste jaren was zij
 in den omtrek van Weenen als dienstmeisje
 naar deze stad gekomen. Hier leerde zij
 den Engelschen ingenieur Langzig kennen,
 die haar, ondanks het verzet van zijn fami-
 lie huwde. Lingzig was de bouwver en ten
 deele ook bestuurder van verscheidene En-
 gelsche onafzekerden. Hij is zes jaar gele-
 den gestorven en heeft zijn heele vermogen
 aan zijn vrouw nagelaten, die zich daarop
 weer uit Londen in Oostenrijk vestigde.

SILIZIE.

Bij de verhoeding van den aartsbisshop
 van Posen en Gnesen, Mgr. Hlond, tot cardinaal,
 werd melding gemaakt van den vol-
 kinderlijken eerbied gescreven brief van
 den cardinaal aan zijn voorganger, een
 eenvoudige vrouw, in Oppen-Silizie.

Het jongste nummer van de « Bulletin
 Sainres » bevat nu ook dit schrijven, doch
 vertalt tevens nog enkele andere bijzonder-
 heeden, welke vermeld